

Norwegian
59-1001

Hva Drog Dere Ut For Å Se?

What Went Ye Out To See?

1 Oktober – 1959
Utica, Indiana, USA

Av
William Marrion Branham

Dette heftet (tale) kan fritt bli reprodusert og gitt ut, men ikke solgt, da den er lisensiert under Creative Commons (av-nc-nd) ved www.CreativeCommons.org.

Hva Drog Dere Ut For Å Se?

...Mange takk...?...Hvis jeg...vi sluttet møtet nå, så ville jeg si at vi hadde en fin tid i å lytte på disse vitnesbyrdene og...Og jeg gikk inn og så på det lille tabernaklet, hvor pent det ser ut. Der er ingen unnskyldning for folk rundt Utica, for ikke å komme på møte, er det. Det er sannelig gjort fin her, folket har, de har gjort det pent og komfortabelt, et vakkert sted, og det er et sted hvor det ikke er så elegant at man føler seg ukomfortabel. Men bare virkelig føler seg komfortabel, bare flott, rent, pent, jeg liker det i kirker.

² Jeg tenkte på dette lille diktet som Broder Graham, begge som han leste, bare...bare traff punktet. Dere vet, det er...det er en...en ting med disse som vanligvis prøver å løpe noen andre ned, aldri har vært tatt. Vel, jeg er en av dem som Broder Graham har fanget flere ganger, så jeg vet hva det betyr.

³ Men det var fortalt en gang over hos »Ballard and Ballards,» at der var en kar som dro dit for å få seg en jobb. Og de spurte ham om å skrive sitt navn på papiret. Og da han gikk for å skrive sitt navn, så hadde han ikke noe...et viskelær på enden av blyanten. Og mannen fortalte ham, og sa, »Du har ikke noe viskelær?» Han sa, »Vel, jeg gjør ingen feil.»

⁴ Og Mr. Ballard sa, »Da kan jeg ikke bruke deg, for du kommer ikke til å gjøre noen ting.» Så det er omtrent...Jeg tror det er omtrent riktig. Dersom vi ikke gjør en feil, så gjør vi ingenting. Men hva jeg liker om en person, er når man gjør en feil, så er en ekte soldat rede til å reise seg og prøve igjen. Det var en sang som vi brukte å synge.

»Om jeg faller,» eller »Om jeg svikter,» noe likt det,
»La meg reise meg og prøve igjen. Tilgi meg, Herre,
og prøv meg en gang til.»

⁵ Jeg har bedt til Gud, så mye om det, at jeg nesten skammer meg over det. »La meg reise meg og prøve igjen.» (Jeg) svikter konstant, og hver gang, jeg...har Han vært nådig og hjulpet meg å komme tilbake igjen.

⁶ Om vi bare ser over det, så er det nesten ikke en time gjennom dagen, uten at vi gjør det som er galt. Og der er ikke noe store og noen små; de er alle store fremfor Gud. Så hvis apostelen Paulus måtte dø daglig, hvor mye mer må ikke vi dø daglig. Ser dere?

⁷ Og så tror jeg at en person som har gjort noe galt, og er villig til å gjøre det rett, den ekte Kristne innstilling er å tilgi den personen. Og der er hvor jeg tror, Broder Graham, at kirkefolket i dag går så mye glipp av det. I stedet for og prøve å reise denne personen opp igjen, så er det bare å fortsette og dytte dem (enda) lenger. Ser dere? Det er en...Kristus, når vi var på det

laveste, så bøyde Han Seg ned og plukket oss opp. Så, det får det til hvor også vi burde ha den slags Ånd.

⁸ Jeg kan ikke komme på hans navn. Kanskje noen av dere brødre kan. Jeg har tenkt på det siden jeg kom opp her. Paulus var en...Han fikk tak på en rømt slave. Jeg kan ikke komme på hans navn var akkurat nå. Men han var skyldig en stor gjeld, og Paulus hadde vært i en slik kjærlighet med Kristus inntil han sendte ord til den herren som eide slaven. Han sa, »Han har blitt en elsket og avholdt broder. Og alt som han har gjort, og alt han skylder deg (Ser dere?), sett det på min regning, og jeg vil betale deg når jeg kommer forbi.» Dere ser, Paulus hadde vært en Kristen så lenge inntil han...han visste hva det var å tilgi, hva det betydde å tilgi noen. Han hadde selv vært tilgitt. Og jeg tror at enhver Kristen som virkelig har vært tilgitt, vet å verdsette tilgivelse.

⁹ Jeg hørte nettopp vitnesbyrdet Broder Graham ga om Broder Busty. Det er Broder Rodgers...Søster Creech's far. Han var operer for noen få dager siden, og de fant kreft, og de bare sydde ham sammen igjen. Så la oss til stadighet be for ham. Men en av de kjæreste ting...Broder Creech hadde ringt meg, for å dra og se ham, og jeg visste ikke at han var på sykehuset. Og da jeg gikk inn i rommet, så sa han, »Broder Bill,» sa han, »jeg har ofte hørt deg tale om å legge hendene på noen.»

¹⁰ Jeg sa, »Ja, Busty.» Jeg kalte ham for »Busty.» Det er hans slengenavn. Hans egentlige navn er Everett. Jeg sa, »Ja.»

¹¹ Han sa, »Jeg bare vet hvorfor jeg kom inn her.» Han sa, »Han har vært med meg helt siden jeg kom inn.» Han sa, »Og noe la Sin hånd på meg, for en stund siden.» Og over i et hjørne så han en regnbue. Rett da så vet du at Noe beveger seg opp. Det er nær tiden. Men Guds nåde (er) til dette! Jeg sier ikke dette fordi det er Søster Creech's far. Men han er en fin mann. Jeg tror at jeg døypte ham for år siden, i Navnet til Herren Jesus, men han kom aldri til denne ekte overgitte gjenfødte opplevelsen som vi liker å se, Broder Graham. Det var da det skjedde, der på sykehuset. Han er en forandret mann. Guds nåde, som...som ordinerte ham med Evig Liv, ga en regnbue. Og en regnbue er en pakt, Han holder Sin pakt med ham, og han er rede til å dra. Jeg er så glad for det. Han er en veteran fra den første verdenskrig.

¹² Og for en stund siden, eller denne morgenen heller, ble jeg tilkalt til en gammel venn. Jeg hadde det ikke vanskelig for å finne henne. Mange av dere husker fru Morris, nede i byen. Broder Ruddell var nettopp på besøk der, for en stund siden. Hun har vært i en bevisstløs tilstand i flere dager. Og hun ringte hele tiden. Og da jeg kom inn der, hun kalte på mitt navn da jeg gikk inn. Hun sa, »Billy er en god gutt.» Hun sa, »Han hadde en hard tid.» Hun sa,

Hør meg mens jeg ber,
Ta bort all min skyld,
Og la meg fra denne dag,
Helt ut bli Din.

Broder Graham.

Tørke sorgens tårer bort...

¹⁵⁷ Og på den tiden ble en pistol avfyrt. Whisky muggen ble knust i mannens hånd. En liten kar med et vansiret utseende kom ut av elvegjelet. Han var etterlyst. Han var en gangster. Han sa, »Bare et øyeblikk, Tim.» Han sa, »Jeg kommer også fra staten Kentucky.» Han sa, »Jeg lovet min mor at jeg aldri ville drikke.» Han sa, »Jeg har stått her og ventet på at de skulle bli gode og fulle, så skulle jeg slå enhver av dem i hodet, og ta alle pengene de hadde på seg.» Jegere! Han sa, »Det var hva jeg sto her for. Men da jeg hørte ditt vitnesbyrd, så talte Noe til mitt hjerte.» Han sa, »Jeg er så lei meg får å ha brutt mitt løfte til mamma.» Han sa, »Men når min pistol gir et ekko gjennom Himmelen store elvedal, så vil hun høre meg gi et løfte, at jeg aldri vil drikke igjen, fra denne stund.» Han sa, »Dette er min tid til å slutte.» Jeg har ofte tenkt på dette.

Der er en kilde fylt med Blod, (uansett om du har løpt nedover denne dunkle sti),

Trukket fra Immanuels årer,

Hvor syndere dykker ned under floden,

Og mister alle sine skyldige flekker.

Det er hvordan dere gjør det.

Dykker ned under floden,

Og miste alle sine skyldige flekker.

¹⁵⁸ Her er en annen sang som jeg elsker riktig godt. Jeg er sikker på at dere alle kjenner den.

Min tro ser opp til Deg,

Du Golgatas Lam,

Guddommelige Frelser;

Hør meg mens jeg ber,

Ta bort all min skyld,

Og la meg fra denne dag,

Helt ut bli Din.

¹⁵⁹ Kjenner dere den? [Forsamlingen sier, »Amen.» - Ed.] Elsker dere den? [»Amen.»] La oss synge den da. La oss stå opp som vi synger den.

Min tro ser opp til Deg,

Du Golgatas Lam,

Guddommelige Frelser;

»Jeg...jeg ønsker å se ham før jeg drar.» Så ventet hun bare et minutt, og sa, »Har dere sett ham ennå? Jeg...jeg vil se Billy.» I løp av noen få minutter, så talte hun med sin mann som hadde dratt, åh, førti, femti år siden, snakket med ham. Og (hun) begynte å snakke til sine kjære. Dere vet hva det betyr, det er bare nær til Porten.

¹³ Er det ikke underlig? Endog så blind som hun kunne bli...Hun var i en verden av blindhet. Hun er nitti år gammel, like under nitti, åtti ni, eller noe. Og nå, så er hennes øyne så nær til den andre siden, slik at hun kan se gjenstandene på den andre siden, men kan ikke se dem på denne siden. Har dere noen gang tenkt over det? Betrakt en av dine kjære når de kommer ned til slutten av veien. Betrakt dem.

¹⁴ Gamle Broder Bosworth, en av mine assosierte, jeg hastet ned til Florida, for å se ham, Meda og meg, for omtrent to år siden, da han var døende, åtti år nesten, eller noe, åtti fire, tror jeg. Han hadde nettopp kommet fra Afrika med meg, på møter. Der lå denne gudfryktige, gamle mannen i et lite hjørne. Jeg gikk inn, jeg...Disse små, gamle armene strekte seg ut etter meg, en gammel veteran med omtrent sytti års forkynnelse. Og jeg fikk ham i mine armer slik som *dette*. Jeg skrek, »Min far, min far, Israels vogner, og ryttere.» Jeg sa, »Er du klar over at du drar?»

¹⁶ Han sa, »Ja. Jeg drar ganske snart.» Han sa, »Jeg vil si deg noe, Broder Branham, dette er den lykkeligste timen i hele mitt liv.»

¹⁷ Og jeg sa, »Hvorfor ville du si det, Broder Bosworth, og du...du er døende?»

¹⁸ Han sa, »hvert et minutt, ser jeg etter at Han skal komme inn døren, for å hente meg, Den som jeg har elsket alle disse årene.» Vi forlot ham, min hustru og jeg. Så når vi dro tilbake...

¹⁹ Omtrent en time eller to før han døde...Han sov, og han våknet opp, kikket i rommet. Han sa, »Pappa!» Reiste seg opp i sin styrke og håndhilste på sin pappa, sammen med sin mor. Han sa, »Her er Broder John. Du ble omvendt i mitt møte for femti år siden. Her er *den* og *den*.» Håndhilste på sine omvendte som hadde vært borte i årevis.

²⁰ Hva skjer da, venner? Jeg tror ikke at vi bare er klar over hva det dreier seg om. Noen ganger undrer jeg meg på, endog når vi kommer til møter, for å tilbe, om ikke vi har fått det gale inntrykk, å tro at vi kommer kun for å samles sammen. Det er fint. Det har sin hensikt. Eller, for å fryde seg og ha en fin tid, det har sin hensikt. Men vi er i en forberedelse. Vi forberedes for noe.

²¹ Og jeg har sagt dette flere ganger. Det kan være godt å gjøre det igjen. Som jeg begynner å bli eldre, og begynner å se at mine dager forkortes, så

begynner jeg å tenke på dette livet på en måte, Broder Graham, som det var...som om det var et mareritt om natten jeg har. Mange av oss her har drømt, og kommet inn i en alvorlig drøm. Du prøver å sloss med deg selv. Mange av dere har gjort det. Jeg har gjort det, mange ganger. Du prøver å vekke opp deg selv, og på en måte så vet du at du sover.

²² Og jeg føler at det er omtrent som livet er. Omtrent på den tiden vi tror at vi er rettet ut, og alle ting kommer til å bli fint, så kommer det noe langs med og slår det ut igjen. Nå, alle dere mennesker, det er spesielt på min alder, vi vet det. Livets prøvelser og kamper! Så noen gange prøver jeg på å vekke opp meg selv, Å, Herre!» Og en av disse morgenene, eller en av disse kveldene, eller en gang, så vil jeg våkne opp. Jeg vil være i Hans Nærvær. Da vil alle prøvelser og sorger være over. Jeg håper at det vil være sant. Jeg håper at en dag kan jeg våkne opp for å være lik Ham. Det er mitt hjertets begjær, å få våkne i Hans likhet, å få se Ham.

²³ Og som Paulus sa. Nå, der er en ting som jeg ønsker å være sikker på, mens jeg kan, (er) i mitt rette sinn. Jeg vil være sikker på, at, »jeg kjenner Ham i Kraften av Hans oppstandelse,» uansett hva som ellers finner sted. Om jeg dør som et fattiglem, og de begraver meg i en pottemaker's åker, eller om min grav skal være på bunnen av elven eller havet, hvor enn det blir, så vil jeg vite en ting. Jeg ønsker å kjenne Ham. [Broder Branham banker ni ganger på prekestolen – Ed.] Det er alt som teller nå, det stemmer, å kjenne Ham i Kraften av Hans oppstandelse.

²⁴ For jeg vet dette, der er en stor diger dør satt ut fremfor meg, og den er kalt for *døden*, og den er for hver og en av oss. Og hver gang mitt hjerte banker, så er vi et slag nærmere den døren. Det vil ikke banke det slaget igjen. Vi er et slag nærmere, og en av disse dager kommer vi opp til den døren. Den er kalt for død, og hver og en av oss kommer til å møte det. Og når jeg kommer dit, så vil jeg sannelig ikke gå inn der som en feiging. Jeg ønsker å gå inn der med Hans kappe pakket rundt meg, og Hans nåde. Idet jeg vet denne ene ting, at når Han kaller, så vil jeg komme ut derfra, en dag. Det er hva jeg lever for, i dag, å gjøre det, å kjenne Ham, og å tjene Ham.

²⁵ Og disse yngre forkynnerne her, Broder Graham, som Broder Ruddell og dem, jeg formaner dem til å holde på, fortsette å presse på. Da jeg gikk inn i kveld og satte meg der og hørte dem synge sanger, bare synge...når de klappet i hendene, slik som, »*Come And Dine*.» (Norsk: »*Jesus Dekket Har Et Bord*.» Red.) Jeg kunne se Søster Snelling stå der og klappe i hendene sine, slik, »*Kom og spis, Mesteren kaller, Kom og spis*.» Og å se alle disse gamle hellige som har gått bort. Vel, de bare venter rett over grensen der borte. Og jeg...jeg...jeg ønsker å se dem, en av disse dager, gamle mor, Pugh. Jeg kan se

¹⁴⁸ Han sa at da han akkurat hadde kommet seg ut av vannet, så hørte han noen som lo. Han så på stranden, og det var en gjeng med karer som sto der med en overbygd vogn. Alle var beruset. De hadde vært over der på et stort selskap, jegerselskap, eller noe. Og han sa at de alle var drukne. Og de synes å kjenne ham. Og sa...Han sa, »Kom ut!» Han sa, »Takk skal dere ha karer.»

¹⁴⁹ Og de sa, »Jeg antar at du er skrubbsulten.» Han fortalte dem at han hadde vært bortkommet i flere dager. Han sa, »Ja.»

¹⁵⁰ Han sa, »Vel, vi har noe (vilt) dyrekjøtt her.» Så de...Han spiste dyrekjøtt. Han sa, »All right,» og sa, »og du er Jack, eller Tim Coy, Indianer guiden?» »Ja.»

¹⁵¹ Han sa, »Vel,» han sa, nå som du har fått noe godt dyrekjøtt,» han sa, »en god drink av denne mugga vil hjelpe deg.» Han sa, »Han...gi ham mugga.»

¹⁵² Han sa, »Nei, boys. Mange takk. Jeg drikker ikke.» Han sa at han satte foten opp, tok retning, og satte sin fot i stigbøylen, og kom seg opp på hesten.

¹⁵³ Han sa at en liten fyr sjanglet seg opp, halvfull, tok en av disse riflene, (en) Winchester, og slengte et patron inn i den, og sa, »Hør her Tim! Dersom vårt dyrekjøtt var godt nok til å mate deg, så prøv ikke å tro at du er så god at du ikke kan drikke vår whisky!» Dere vet hvordan fyl liker er.

¹⁵⁴ Han sa, »Se nå her, karer,» han sa, »jeg føler meg ikke for god til å drikke det, men,» han sa, »Jeg drikker bare rett og slett ikke.» Han sa, »Jeg er en Kristen.»

¹⁵⁵ Han sa, »Ah! Kom deg ut av dette stoffet.» Han sa, »Enten tar du en drink av denne whiskyen eller så sender jeg ei kule gjennom deg.» Prøvde å bløffe han inn i det.

¹⁵⁶ Han sa, »Vent et øyeblikk. Før du setter den kula i meg, la meg gi deg min fortelling.» Han sa, »Jeg var født i staten Kentucky. Han sa, »Min far døde, som en dranker, med skoene på seg.» Han sa, »Vi bodde i en bitte liten tømmerhytte. Og en morgen da solen var i ferd med å stå opp, med en strime over gulvet i den gamle lille hytten, den hadde ikke engang et—et tregulv.» Han sa, »En kjær mor lå døende på en halm-madrass.» Han sa, »Det var min mor.» Han sa, »Jeg var bare åtte år gammel.» Og han sa, »Hun kalte meg til sengekanten, og la sin arm omkring meg, og kysset meg. Hun sa, »Tim, jeg forlater deg. Din far døde, som en dranker, i hasardspill, skutt til døde.' Hun sa, 'lov meg, Tim, før jeg dør, at du aldri vil ta den første drink, eller leke med kortene.» Han sa, »Da jeg kysset min mor farvel, så lovet jeg henne dette.» Han sa, »Fra den dagen har jeg aldri tatt en drink, aldri, i hele mitt liv.» Han sa, »Hvis du nå ønsker å skyte, så bare skyt.»

hjulsporer, og han bare skar hesten til den bare sto der, blødende. Og han sa at den ikke ville gå. Hun ønsket å ta denne lille stien.

¹⁴⁴ Dere ser, slik er det med masse mennesker. De liker å ta televisjonsveien, filmstjerner, ta popularitetens vei, for å bli en stor person. Ser dere? De vil ikke vokte den lille stien.

Der er en vei som leder til Himmelen,
Fordunklet der, er det en sti, sier de;
Men den brede som leder til ødeleggelse,
Er informert og skinnende hele veien.
De sier at det vil bli en stor samling,
Når cowboys som hunder vil stå;
De vil bli merket av Dommens ryttere,
Som er på post og kjenner hvert merke.

Dere har hørt sangen.

Så jeg antar det vil bli en villfaren ettåring,
Bare en mann som er dømt til å dø,
Vil bli nedskjært i gjengen med landsfolket,
Når Sjefen til de rytterne går forbi.

¹⁴⁵ Han sa at han tenkte på dette. Han sa, »Jeg hørte dette...» Han så på henne, og han tenkte, »Vel, Bess, du har...du har båret meg hele denne distansen. Jeg trodde jeg kom til å dø, og du bar meg så langt. Og jeg har ofte hørt at hester har et instinkt til å vite hvor vannet er. Så hvis jeg har stolt på deg så langt, så vil jeg stole på deg nedover denne uklare stien.»

¹⁴⁶ Det er slik jeg føler om Evangeliet. Ikke sammenligne Det med en hest som bærer deg, men jeg har stolt på Herren ned gjennom disse, liv som dette. Når stien blir uklar, nede ved slutten av veien, så vil jeg stole på Ham. Ser dere? Denne gammeldagse religionen som frelste meg der tilbake, for tretti år siden, har båret meg hele denne distansen. Når jeg drar gjennom dødsryggens dal, så ønsker jeg denne samme hjertefølelse opplevelse. Jeg stoler på Det da.

¹⁴⁷ Han sa at han hoppet opp på henne, og dro nedover. Han hadde ikke gått lange stykket før hun hoppet hodekulls ut i en dam med vann. Han sa at han var i det vannet og bare plasket, og ropte av full hals, og herliggjorde Gud. Han vasket hennes nesebor, og kastet vann på ham, og ropte og skrek og drev på.

Tante Noan stå der ute ved døren, den gangen da hun var så fryktelig dårlig. Jeg kom gående opp, Broder George og meg, (Jeg) sa, »Vel, der er en oppstandelse fra det døde,» sa, »Jeg er den personen.» Jeg kan bare se henne så klart, Søster Weber og alle de andre.

²⁶ Forresten, jeg tror Frankie gjør det all right nå. Jeg ringte ham, rikstelefon, her forleden kveld, ba med ham igjen. Han sa...sa, »Dette er første på mange år at jeg følte Guds berøring.» Han sa, »jeg vil avlegge tabernakelet et besøk, (som) en av de første ting, så snart som jeg kommer tilbake til Indiana, komme tilbake ned her.» Så, priset være Herren. Frankie er en god gutt, en fin gutt. Han har hatt sine opp og ned. Don er ikke her, er han? Jo. Tenkte ikke på det, her. Men han er...han har hatt sine opp og ned, men Gud vil ta ham bort fra scenen en av disse dager, om han ikke kommer videre. Så, la oss be for ham. Før vi åpner Ordet, la oss bøye våre hoder for Forfatteren.

²⁷ Å store, Hellige Guds Ånd, som livet begynner, som dette jordiske livet begynner å gråne hårene, og rynke pannen, så kan vi føle denne vibrasjonen av Evig Liv inne i våre jordiske vesener, og det gir oss en klump i vår hals. Når vi vet, at dersom det ikke var for Deg, som, så snart dette livet er over, så ville alt være forbi, alt ville være forbi. Men, som Paulus sa, »Takk til Gud, som gir oss seier gjennom vår Herre Jesus Kristus.» Døden kunne ikke stikke ham, heller ikke kunne graven holde ham. Og støvet av dette helliggjorte legeme venter på oppstandelsen, men hans sjel er i Kristi Nærvær, om hvem han sa, »Det er langt bedre å adskilles med, enn å være med.»

²⁸ Og det store Evangeliet som han så frimodig kunn- gjorde på sin dag, endog fra bakom lås og slå, (fengsel) skrev han når hans øyne plaget ham så ille inntil han måtte skrive med store digre bokstaver. Han kjempet med dyr, og hadde mange sår på sitt legeme. Dette samme herlige Evangelium, strider vi for med alt som er i oss, for å holde Det i bevegelse til den dagen.

²⁹ Vi er takknemlige for dette lille tabernaklet, for dets pastor, dets lemmer, hele styret, og for den lille byen som det står i; for sannelig, Herre, dette er hvor jeg forkynnte min første preken. Og jeg ber, Å Herre, at denne lille menigheten og (den) ånd (de) bygget det i, må forbli inntil Herren Jesu Komme, og alle dets lemmer her, og (som) kommer her, at ikke en av dem vil gå bortapt. Jeg ber for en stor åndelig oppvekking her i Utica. Må Jesu Kristi Kraft feie over denne lille byen og kalle mange til Kristus. Velsign alle som det gjelder i disse ting, Herre.

³⁰ Vi vil spørre om at den Hellige Ånd taler til oss, i kveld. Gi dem dette store møtet, (på) søndag, som de forventer. Må det bli herlig ved Ditt Nærvær.

³¹ Tilgi oss for våre synder. Og hvis det tilfeldigvis skulle være en iblant oss, som ikke kjenner deg i kveld, (om) dette herlige håp ikke banker under deres barm, må de da finne den i kveld, Herre, at store gledesstrømmer veller opp til Evig Liv. Hør vår ydmyke bønn.

³² Velsign lesningen av Ordet. Og må Ånden ta Ordene og plante dem hvor de vil gjøre mest godt. For vi spør om det i Herren Jesu Navn. Amen.

³³ Dere vet, når jeg kommer til Utica, så ser det ikke ut som å komme hit for å forkynne. Det bare ser ut som å komme opp hit og snakke med folket en liten stund, fordi jeg kjenner dere alle, og (det er) bare et lite fellesskap.

³⁴ La oss lese, i kveld, fra Matteus, det 11 kapittel, noen få vers, (fra vers 1, og) ned (til) omtrent det 15 verset.

³⁵ Jeg liker å lese Hans Ord, fordi Hans Ord er sant og Det er Evig. Grunnen til at jeg liker å lese Hans Ord, er fordi mine ord vil feile, jeg er et menneske, men Hans Ord kan aldri feile. Og til dere kjære folk som er her i kveld, så vet jeg at om vi ikke leser mer enn Hans Ord, så vil vi få noe, dere vil gå hjem, for dette er Maten som Broder Graham talte om. Og må Han gjøre Det levende for oss, som vi leser.

Og det skjedde da Jesus var ferdig med å befale de tolv disiplene Sine, at Han drog derfra for å undervise og forkynne i byene deres.

Mens Johannes satt i fengslet, hørte han om Kristi gjerninger: Derfor sendte han to av disiplene sine.

De sa til Ham: »Er Du Den som skal komme, eller skal vi vente en annen?»

Jesus svarte og sa til dem: »Gå og fortell Johannes alt dere hører og ser:

Blinde ser og lamme går. Spedalske blir rensset og døve hører. Døde blir vekket opp, og evangeliet blir forkynt for fattige.

Og salig er den som ikke tar anstøt av Meg.»

Da de var gått, begynte Jesus å tale om Johannes til folkeskarene: »Hva drog dere ut i ødemarken for å se? Et siv som svaier i vinden?

Eller hva drog dere ut for å se? En mann kledd i fine klær? Sannelig, de som bærer fine klær er i kongens hus.

Hvor syndere dykker ned i floden,
Og mister alle sine skyldige flekker.

Mister alle sine skyldige flekker,

Mister alle sine skyldige flekker,

Mister alle sine skyldige flekker.

Hvor syndere dykker ned i denne flod.

¹⁴⁰ Dere vet, jeg tenker aldri på denne sangen uten at jeg tenker på en fortelling som ble meg fortalt en gang. Det var ute på (Indianer) reservatene i Arizona. Der var Tim Coy. Han var en veileder for Indianerene, og en slags misjonærgutt. Og han måtte snu i ørkenen, han kunne ikke finne veien ut. Og han red på hesten sin, uten vann. Han hadde gått seg vill i to eller tre dager der ute, og alt håp om å komme seg ut var borte. Han sa at han vitnet i et møte, og han sa at det så forferdelig mørkt ut for ham. Han kom over et hjortetråkk der ute i ørkenen, og hesten som han red på, var nesten ferdig, sa han. Hun var...Jeg tror han sa at navnet hennes var Bess. Og han...han...han sa at han følte seg så lei for henne, han hadde gått. De hadde hatt et par sandstormer, og neseborene var klumpet til med sand.

¹⁴¹ Og det er grunnen til at de går med et halstørkle. Når sandstormen står på, så trekker de det over ansiktet. Jeg har ridd mang en gang, med pusten min våt, og det vil lage en massiv sandkake i ansiktet ditt slik som det, når du rider. Det støvet, kveg, dere vet, og ting, fremfor deg. Og sand-stormene blåser det (opp) slik som det.

¹⁴² Han sa at han trodde det bare var slutten av veien for ham. Han vaklet, selv, hesten hans. Han kan...Du kan klare deg uten vann lenger enn hesten kan. Så han sa at han bare sjanglet videre. Han kom over dette hjortetråkket, og han følte det så godt. Han begynte på hjortetråkket. Og han satte seg på henne, (hesten) og begynte å ri, og han sa at han red nedover tråkket et lite stykke. Han sa, Åh, det ser ut som hundrevis av hjort hadde gått ned dette tråkket. Og han tenkte. »Vel, dette hjortetråkket leder til vann, så jeg vil finne vann.» Og han begynte å ri på hesten sin.

¹⁴³ Han sa at han kom til et lite sted hvor veien delte seg til en side, i tre eller fire sidestier, og han sa at hesten ville ta denne veien. Han sa, »Å, nei, Bess. Du kan ikke ta denne stien.» Han grep henne ved bisselet, og dro henne rundt denne stien. Han sa, »Dra på denne stien. Den er merket bedre. Dette er hvor alle hjortene dro for å drikke.» Og han sa at hesten snudde rundt, og forsatte å vrinske og vrinske. Og han sa at han var så begeistret, han hadde

Ære til Hans Navn!

Det er så godt! (Lovsangen fortsetter – Red.)

¹³³ Vil noen av dere like å komme opp og knele ned rundt alteret nå? Kom opp med den andre gutten. Kom.

(Mer lovsang – Red.)

¹³⁴ Broder Beeler. Broder Beeler. Broder Beeler. Kom her, dere brødre. Broder Ruddell.

(Lovsang – Red.)

¹³⁵ Ville det være noen andre som vil komme opp og knele ned? Kom opp, hvis dere ønsker å innvie deres liv til Gud, mens den Hellige Ånd er her.

Der til mitt hjerte ble Blodet anvendt;

Ære til Hans Navn!

¹³⁶ Vil dere ikke komme opp, i kveld? Knel ned og be. Enhver som ønsker å komme, kom igjen.

(Lovsang og tilbedelse fortsetter, - Red.)

¹³⁷ Å, hvilken vidunderlig tid! Å, hvordan vi pleide å synge denne gamle sangen!

Det vil bli en vidunderlig tid for deg,

En vidunderlig tid for meg.

Om vi er rede til å møte Jesus vår Konge,

Hvilken vidunderlig tid det vil bli.

¹³⁸ Elsker dere ikke denne tilbedelse i Ånden? [Fors. Sier, »Amen.» - Ed.] Ja, sir. Det bare før deg, gjennom din sjel. Halleluja! Halleluja!

¹³⁹ Jeg er så glad for å se at Billy føler det på den måten. Velsign hans hjerte! La oss synge denne sangen nå.

Det finns en Kilde fylt med Blod,

Trukket fra Emmanuel's årer,

Hvor syndere dykker ned i floden,

Og mister alle sine skyldige flekker.

Alle sammen nå. Hjelp oss, Broder Graham.

Det finns en Kilde fylt med Blod,

Trukket fra Emmanuel's årer,

Men hva drog dere ut for å se? En profet? Ja, sier Jeg dere, og mer enn en profet!

For det er han dette er skrevet om: Se, Jeg sender Min budbærer foran Ditt åsyn. Han skal bane veien Din for Deg.

Sannelig sier Jeg dere: Blant dem som er født av kvinner, er det ikke stått fram noen større enn døperen Johannes. Men den minste i himlenes rike er større enn ham.

Og fra døperen Johannes' dager og til nå trenger de seg inn i himlenes rike med makt, og de som trenger seg inn, river det til seg.

For alle profetene og loven profeterte fram til Johannes.

Og hvis dere vil ta imot det: Han er den Elias som skulle komme.

Den som har øre å høre med, han må høre!

³⁶ Hvis jeg skulle prøve å ta en liten tekst, for en tale, for et sammendrag, på dette emnet, så ville jeg ta dette: **Hva Drog Dere Ut For Å Se?**

³⁷ Johannes, på sin dag, ble av verden betraktet som en vill mann. Han var halvnaken, (med) et stykke fåreskinn pakket rundt seg, og ullent skjegg over ansiktet hans, og håret hans sto antagelig ut til siden. Og for verden, for folket ute i verden, var han en vill mann. Vi ville kalle ham »gal,» bare en gammel eneboer som bodde ute i ødemarken.

³⁸ For kirken, ved at han forkynte, var han en fanatiker. Kirken tenkte, »Den mannen er absolutt en, strengt tatt, en religiøs forskrudd type.» Dersom han hadde vært (levd), i dag, så ville han ikke blitt noe mindre tenkt om enn han var da, fordi verden forandrer seg ikke. Folket kommer, nye generasjoner oppstår, men ånden som styrer verden, er akkurat som den var da. Og slik vil det være så lenge som det finns en verden.

³⁹ Men disse som kjente Johannes, de som trodde ham, de dro ut for å se noe som var virkelig.

⁴⁰ Der skiller det, i dag, som det var da, i tre forskjellige klasser: verden, kirken, og den virkelige, ekte troende. Det er slik verden står i dag: verden, den vantroe; kirken, det lunkne medlem; og så den virkelige sanne troende. Noen mennesker går ut og inn i menigheter for å finne feil med den menigheten. Og noen mennesker går ut for å bli en sosial anseelse, eller hva de tror ville være en bedre klasse, eller en sammenkomst. Andre går ut for å finne fred, går for å finne Gud i noe virkelig. Det er dem som får noe ut av møtet. Jeg har alltid

sagt at Evangeliet produserer tre typer mennesker: den vantroe, (og) en gjør-seg-selv troende, og en troende. Det har alltid vært på den måten. Det avhenger bare av hva du går for, den innstilling som du har.

⁴¹ Budskapet som han forkynte, verden ville ikke gå ut og høre et slikt Budskap. De ville fordømme Det, i dag, like så mye som de gjorde da. Samme ting, dersom det samme Budskap skulle forkynnes.

⁴² Men Det må ikke ha vært et alt for dårlig Budskap. Jesus sa, »Det var ikke en mann som var født, opp til den tid, som var så stor som Døperen Johannes.» Jesus godkjente hans Budskap. Han sa, »Dro dere for å høre en vind som rystet sivet, som bare bøyer seg for alle ting? Ikke Johannes.» Han sa, »Dro dere ut for å se en mann i fine klær?» Han sa, »Jeg sier til dere, de som bærer fine klær er i kongens hus. Men,» Han sa, »Hva dro dere ut for å se da, en profet? Jeg sier dere, Johannes var mer enn en profet. For dette er han som var profetert, eller forutsagt, at, »Han skulle forberede veien for Ditt åsyn.» Johannes var en stor mann, men verden kunne ikke se det på den måten.

⁴³ Hva var det med Johannes som tiltrakk oppmerk- somheten? Noen av dem gikk for å se en vill mann, som svingte med sine armer, halvt naken, hår over hele sitt legeme. Han var heller en grov utseende person, antagelig med sine armer, hender, han var et fullkomment bilde på Elias, og Elias var en hårete mann.

⁴⁴ Og de dro for å se ham. Noen bare gikk for å se hvordan han så ut som. Andre gikk for å se, for å være uenig med ham. Andre igjen gikk for å se hva godt de kunne få ut av det. Det er måten det ville være på i dag om han kom. Hvis han var her i dag, eller hans Budskap, så ville det bli brakt videre som det var den gang, det ville være den samme ting. La oss nå...

⁴⁵ Dersom hans Budskap var så dristig at Det skaket regioner, så la oss se hva han forkynte. Det første han forkynte var omvendelse for alle.

⁴⁶ Og omvendelse forblinder alltid øynene til den vantroe eller kirkemedlemmet. Kirkemedlemmet føler at han ikke har noe å omvende seg fra. Og når den personen, eller personene, kommer til det sted hvor du tror at du ikke har noe å omvende seg fra, da er du i en mer alvorligere tilstand, selv i det å være et...et...et kirkemedlem, du er i en mer alvorligere tilstand enn synderen på gaten.

⁴⁷ For Skriften sier, over i Åpenbaringsboken, som taler om kirken, og sier, »Hun var naken, elendig, ussel, og blind, og visste det ikke.»

⁴⁸ Om en mann var på gaten, og blind, så ville det være fryktelig. Om han var fattig, ville være fryktelig. Naken; fryktelig. Men, å ikke vite om det,

Flyter fra Golgatas Kilde.

I korset, i korset,

for alltid min herlighet er;

Inntil...bortrykkede sjel skal finne

Hvile over floden.

Nede ved korset hvor min Frelser døde,

Nede der for syndens renselse jeg ropte;

Der til mitt hjerte ble Blodet anvendt;

Ære til Hans Navn!

Å, ære til Hans Navn, dette kjære Navn!

Ære til Hans Navn!

Der til mitt hjerte ble Blodet anvendt;

Ære til Hans Navn!

La oss løfte våre hender nå, når vi synger dette verset.

Jeg er så makeløst frelst fra synd,

Jesus så elskelig inneni forblir ,

Der ved korset hvor Han tok meg inn;

Ære til Hans Navn!

Ære til Hans Navn!

Der til mitt hjerte ble Blodet anvendt;

Ære til Hans Navn!

¹³² Hvor mange ønsker å gå til Himmelen? [Fors. Sier, »Amen.» - Ed.] Sikkert at de gjør. Ja, sir. Jeg vil fortsette. Jeg er på vei. Jeg bare elsker å vite at jeg har min likemann og kvinne med meg. Ja, sir.

Kom til denne Kilde som renser meg,

Kast din stakkars sjel ved Frelserens

føtter;

Å, dykk ned i dag, og bli fullstendig;

Ære til Hans Navn!

Ære til Hans Navn!

Der til mitt hjerte ble Blodet anvendt;

Plass, plass, ja, der er plass,
 Der er plass ved Kilden for deg;
 Plass, plass, ja, der er plass,
 Der er plass ved Kilden for deg.

¹²⁸ Elsker dere ikke disse gamle sangene? [Forsamlingen sier, »Amen.» - Ed.] Å, jeg bare elsker dem. Jeg—jeg tror, etter forkynnelse, noen ganger er det så uhøflig og grovt. Så når vi er ferdig med det, dere vet, det skrubber deg ut, og du føler det som om alt er renset ut, alle dine synder er borte, bekjent; føler deg fri. Å, da føler jeg å bare ville synge. Gjør ikke dere? Det er tilbedelse. Paulus sa, når han sang, han sang i Ånden. Hvis han tilba, så tilba han i Ånden.

¹²⁹ Jeg vet ikke om søsteren kan spille dette, eller ikke. Det er ikke sikkert at jeg er i stand til å synge den. Men jeg liker denne sangen. Om du ikke (kan den) så er det all right, søster.

Jesus, hold meg nær til korset
 Der er en dyrebar Kilde,
 Fri for alle, en helbredende strøm,
 Flyter fra Golgatas Kilde.
 I korset, i korset,
 for alltid min herlighet er;
 Inntil min borttrykkede sjel skal finne
 Hvile over floden.

¹³⁰ Liker du ikke dette, kjære? Dere vet, jeg bare gjorde dette for å høre disse gode Utica stemmene synge. Vi pleide å ha det gamle orgelet her oppe, og dere hadde møter. Husker dere Utica folk det? Dere dro over og sang i hverandres hus og ting. Å, jeg skulle like å gå til et av dem igjen, syng det. Å du!

¹³¹ Bare tenk, vår kjære Frelser, vi må møte Ham. Vet ikke når; kanskje før morgenen. Hva forskjell gjør det? Fortell meg. Kommer til å gjøre det likevel, så la oss bare—bare bli trøstet. Ha tro. Elsk Ham.

Jesus, hold meg nær til korset
 Der er en dyrebar Kilde,
 Fri for alle, en helbredende...bare
 roer deg nå,

er den elendige delen. Og der er folk, i dag, som gjør krav på og være Kristne, som tilhører kirken, som ikke vet at de trenger en omvendelse. Og å fortelle noen om dette, opprører dem.

⁴⁹ Da Johannes begynte å forkynne omvendelse til disse folkene i kirken, så sa de, »Se nå her. Vi har Abraham til vår far. Vi trenger ikke noen av disse ville forkynnerne som kommer ut av ødemarken. Disse her uuttannede gruppene, ikke-denominelle. Vi trenger ikke noe av deres skriking og leven, for vi har Abraham til vår far.»

⁵⁰ På samme måte ville det samme Budskap forblinde kirken i dag, dersom dere spurte en person, kvikt, »Er du en Kristen?» (Han ville) si, »Ja.»

⁵¹ Kvikt ville de si, »Hvilken denominasjon hører du til?» Det er all right, men det har ingen ting med Kristendom å gjøre.

⁵² En av dem ville si, »Vel, jeg er en Metodist, eller en Baptist, eller en Presbyterianer,» eller hva slags kirke (samfunn) de er tilsluttet med. Som er helt all right, men det besvarer ikke spørsmålet. Du trenger fremdeles omvendelse, og omvendelse skaker folk. De tror ikke at de trenger det.

⁵³ »Jeg er...jeg er en diakon. Jeg er...Jeg gjør bestemte ting ved...i menigheten.» Det unnskylder ingen ting. Du trenger fortsatt omvendelse.

⁵⁴ Og Johannes stadfestet ganske enkelt Guds løfte og forkynnte imot intellektuell religion. Og hvis han...det samme Budskap gikk fram i dag, så ville det oppstå like så mye oppstuss iblant de religiøse mennesker som det gjorde den gang. Fordi, den eneste forskjellen som de sier, »I å ha Abraham til vår far,» så sier de i dag, »Vel, jeg vil du skal vite at jeg er et medlem av en viss, *bestemt* forsamling.»

⁵⁵ Og Johannes sa, »Men øksen ligger ved roten av treet, og hvert tre som ikke bærer god frukt blir hugget ned og kastet på ilden.» Og han sa, »Han kommer med en kasteskovel i Sin hånd, og Han vil renske treskeplassen grundig, og brenne opp angene, og samle hveten på Kornkammeret.»

⁵⁶ Å, ikke å undres på at Jesus sa, »Det var ikke født en slik mann som han.» Og grunnen til at Johannes gjorde dette, var fordi han var en spesiell person. Gud utrunder en mann. Han utrunder ham med Sitt Eget materiale. De dro ikke ut i ødemarken for å høre på en intellektuell forelesning, noe som ville ligne på en politikers tale. Jesus sa, »Hva gikk dere ut for å høre da dere dro ut?» Når...Folket som hørte Johannes, hørte en mann som var født fra sin mors morsliv, full av den Hellige Ånd. De hørte ikke en som gikk på kompromiss med Evangeliet. De hørte ikke denominelle diskutere, »Denne er rett, og *denne* er feil.» De hørte på Evangeliets Budskap som beskjærte hjertet.

⁵⁷ Johannes forkynte om dåpen i den Hellige Ånd. Han forkynte aldri om noe som han ikke hadde. Han forkynte om hva han hadde mottatt.

⁵⁸ Og Guds menn som er sendt ut på feltet, i dag, har ikke rett til å forkynne Evangeliet, uten (å ha) dåpen i den Hellige Ånd. Det er en forkynners første kvalifikasjon å være fylt med den Hellige Ånd.

⁵⁹ »Så hva dro dere ut for å se? En mann kledd i fine klær?» Han sa, »De som bærer fine klær er i kongens hus.» Johannes var alt for langt fra Hollywood, for å være en slags oppdressede selskabelig forkynner. »Hva dro dere ut for å høre? En mann med en fin utdannelse?»

⁶⁰ Historien sier oss at Johannes dro ut i ødemarken da han var ni år gammel. Hans utdannelse kom fra Gud. Gikk de for å se hans kampanjeledelse, en veltalende mann som kunne ordne kampanjene og få alle kirkene til å samarbeide? Selvfølgelig ikke. Han refset Fariseere og Sadduseere. Han kalte sammenslutningen av forkynnere for »en gruppe med slanger.» Han sa, »Å, dere ormer, hvem har advart dere å fly fra den kommende vrede.» Ikke begynn å si inne i dere selv, »Vi tilhører *dette*, eller vi tilhører *det*, for Gud er i stand til ut av disse steiner å reise opp Abrahams barn.» Hva vi trenger i dag er noe mer Døper Johannes forkynnelse, salvet av den Hellige Ånd. Og han tok ikke tilbake, da de så når han forkynte om ekteskap og skilsmisse. Han forkynte det rett ut, på det strake Evangelium, fordi han tok Det ikke tilbake. Hvorfor? Han var salvet. Han kunne ikke noe for at han var slik han var.

⁶¹ Du kan ikke noe for at du er slik du er. Endog om du er en synder, så er du ikke ansvarlig for å være en synder. Du er ansvarlig for å fortsette å være en synder. Det er en vei som er forberedt for deg. Men i å være en synder, så var du født på den måten. Gud sender deg ikke til helvete fordi du er en synder. Gud sender deg til helvete fordi du ikke vil omvende deg og ta Kristus som din Frelser. Du avstår fra å ta den rette veien. Du sender deg selv til pine. Du sender din sjel til dens Evige destinasjon, på den frie vilje av din egen overbevisning. Gud sender ingen til helvete. Han har aldri gjort det, og vil aldri gjøre det. Mennesker sender seg selv til helvete fordi de avstår fra å...å akseptere frelsens vei. Gud er ikke... Han er langmodig. Han vil ikke at noen skal gå fortapt; har aldri ønsket det.

⁶² Men Mennesker vandrer heller i mørke enn å vandre i lyset. Grunnen for det er at de...De er bare født i den tilstanden, og har ikke noe begjær i å ta Lyset. Og budbærere kommer, fra øst og vest, fra nord og syd, og kaster barrikader. Sangtjeneste, vitnebyrd, forkynnelse, tvers over veien til synderen, og han vandrer rett gjennom dem med vilje, og så sier at Gud er ansvarlig eller

en vanskelig tid med å få han skjøvet ut, men endelig så brenner ham dem opp der ute nå. Gud velsigne deg, Broder Ruddell.

¹²³ All right, gi oss akkorden. [Pianisten sier, »Begynn.» Ed.] Åh, Broder Graham, kanskje det er best at du begynner på den for dem nå. Jeg ønsker å synge den.

Plass, ja, der er plass,

Der er plass ved Kilden for deg;

Plass, ja, der er plass,

Der er plass ved Kilden for deg.

¹²⁴ Liker dere dette? Se nå, alle dere Metodister, og (dere) Baptister, og Pinsefolk, og hva enn dere er. La oss, mens vi synger den igjen. La oss håndhilse på noen, foran dere, ved siden av deg, på begge sider, og bak deg, mens vi synger den. Kom igjen nå. Der er plass for oss alle nå.

Plass, plass, ja, der er plass,

Der er plass ved Kilden for deg;

Plass, plass, ja, der er plass,

Der er plass ved Kilden for deg.

Å, plass, plass, der er masser av plass,

Der er ved Kilden for deg;

Å, plass, plass, ja, der er plass,

Der er plass ved Kilden for deg.

¹²⁵ Liker dere ikke dette? [Forsamlingen sier, »Amen.»-Ed.] Dere vet, Jakob gravde en brønn. Og Filistrene jaget...bort fra, så han kalte det for, »ondskap.» Og han gravde en ny brønn, og Filisterne jaget ham bort fra den, så de kalte den for, »Strid.» Han grov en brønn til, den tredje brønnen, og han sa, »Der er plass for oss alle.»

¹²⁶ Gud gravde en brønn i den Lutherske kirken, og de jaget resten av dem bort fra den, Lutheranerne. Så gravde Han en brønn ved Metodistkirken, under helliggjørelsen. Lutheranerne var rettferdiggjørelse. Så kom helliggjørelsen. Han gravde en brønn, og de jaget alle bort fra den.

¹²⁷ Så gravde Han en brønn til. Den har ikke noe navn. Nei, der er ingen denominasjon. Det er bare den gode, rene Hellige Ånd, og der er det plass for oss alle sammen. Om du rir på en enpukkel kamel, to-pukkel kamel, tre-pukkel kamel, hva enn det kan være, så er det plass for oss alle.

ønsker de å innvie sine liv. Kanskje Kristne troende, men de vil at deres liv skal vises. Kanskje har de følt, fordi de ikke var kalt til tjenesten, til å forkynne Ordet, eller å lære i Søndags skolen; i dette hadde de ikke noen del. Men, Herre, uansett hvor enkelt, fra et kjevebein til en tørr kjepp, hva enn som er i våre hender, la oss vise det. Hva enn som ligger foran oss, la oss gjøre det.

¹¹⁷ Gud, jeg ber at Du vil hellige deres liv, salve det med den Hellige Ånd. Og deres anstrengelser, hva enn det kan være, synge, vitne, eller å gjøre noe, må det være til Din ære og herlighet. Gi det, Herre.

¹¹⁸ Velsign vår kjære og lojale Broder Graham, som har stått ved denne pult i mange lange år. Og denne lille menigheten, søstermenigheten til tabernaklet, som jeg kom inn, i kveld, og så at der er tre kors på—på prekestolen, og jeg ser kirkebenkene, og, sikkert Herre, det er en slektning. Det er en liten søstermenighet her oppe i byen, for å skinne Lyset. Gud, må hun vokse til en mektig menighet. Gi det, Herre. Må Evangelie-lyset skinne herfra, og ut gjennom andre byer. Må det komme salvede forkynnere herfra, som vil komme ut fra disse, denne forsamling, disse unge menn som sitter her, som vil ta Evangeliet inn til andre deler av verden.

¹¹⁹ Styrk og velsign dens diakoner, og dens tillitsvalgte, og alle dens medlemmer. Gi ære til Deg Selv, Herre. Og en kveld eller dag, eller når enn det vil, når det siste kall er gjort og vi er innkalt til det Høye, må vi komme, bringe kjære trofeer og legge ved Dine føtter, å gi til Deg hva vi har vunnet for Deg. Og må materialet, som Du har plassert i våre hjerter, må vi virke med det, med alt som er i vår styrke; velsign disse mennesker, og gi dem gaver, Åndens gaver, slik at de kan virke for Deg. Nå, som Din tjener, ved befalingen gitt av Jesus Kristus, overgir jeg dem inn i Guds hender, for tjeneste, i Jesu Navn. Amen.

¹²⁰ Der er en gammel sang, jeg vet ikke om vår lille søster kan spille den, eller ikke, »*Plass Ved Kilden.*» Spiller du den? Fint. Hvor mange kjenner den?

Plass, plass, ja, der er plass,

Der er plass ved Kilden for meg.

¹²¹ Jeg husker da vi brukte å synge den, og kom ned til alteret, på våre knær, og sang den, nede ved tabernaklet, for år siden. Og dere vet, denne slags...Dere alle har fortsatt fri religion her, slik vi pleide å ha nede ved tabernaklet, hvor du fortsatt kan klappe i dine hender, prise Herren, og ha en god tid. [Broder Branham klapper en gang i hendene – Ed.]

¹²² De forteller meg, Broder Ruddell, her, har fått den slags tabernakel ute ved motorveien. Jeg vil smette ut og høre ham en av disse kveldene. Jeg hadde

skyldig. Gud er god og full av barmhjertighet. Og Han vil ikke at noen skal gå fortapt. Men mennesket ønsker å gå fortapt fordi det er hans begjær. Han nekter å vandre i Lyset, det er hva som gjør ham å være fortapt.

⁶³ All right. Johannes var imot denne intellektuelle forkynnelse. Han hadde ingen utdanning, så derfor kunne han ikke ha fått samarbeide.

⁶⁴ Jeg antar, at endog i en by av denne størrelse, hvis Broder Graham ville prøve å si, »Nå skal vi ha en vekkelse her, og vi vil dra over hele byen...» Jeg har sett når han har hatt sin vekkelse, på veikryssene, et lite skilt som sier, »Vekkelse i Utica.» Det sto ikke noe om hvilken menighet det var. Det sto bare, »Der er en vekkelse som pågår. Kom. Alle er velkommen.» Jeg kan tenke meg, at om han dro fra forkynner til forkynner, utover hele landet her, så ville han ha en vanskelig tid med å få fullt samarbeide. Han ville ikke gjøre det.

⁶⁵ Hvis jeg kom inn her for å holde en kampanje med ham, Broder Beeler og Broder Ruddell, og alle sammen av oss her kom sammen for å holde en kampanje i Jeffersonville eller New Albany, eller et sted, så ville vi ha, vi ville måtte trekke (til oss) publikum ved vår egen forkynnelse, og ved den Hellige Ånd. Menigheter ville si, »Vel, vi har ingenting å gjøre med dette. Hvilket seminar er de fra? Hvor er deres støtte?»

⁶⁶ Vårt identitetsbevis, som Johannes ville si, »Det kommer ikke fra dere Fariseere, eller Sadduseere. Gud kalte meg til å forkynne Evangeliet. Det er mitt legitimasjonsbevis. Alle Gud sendte menn står på den samme grunn. Menigheten sender deg ikke. Gud sender en Gud sendt mann. Og Johannes var av den typen.

⁶⁷ Jesus sa, »Hva dro dere ut for å se? Gikk dere for å se en Fariseer, en Sadduseer? Metodist, eller en Baptist eller en Presbyterianer? Hva gikk dere ut for å se? Var han fint kledd? Var han...var han veltalende i sin tale?»

⁶⁸ Hva gjorde han foruten å stå der og fordømme alt som var galt! Endog fjerdingsfyrsten gikk ut for å se ham, som var statsguvernør; kjørte ut di, han levde sammen med sin egen brors hustru. Johannes gikk opp til ham og sa, »Det er ikke rett av deg å ha henne.» Ja!

⁶⁹ »Hva gikk dere for å se? Gikk dere for å se på en denominell forkynner? Gikk dere for å se en intellektuell taler?»

⁷⁰ I dag, ville dette være langt fra hva verden ville ha. De vil ha noe som er veltalende; digre, berømte telt og flagg, eller en Doctor of Divinity; (teologisk doktorgrad – Red) alle kirkene samarbeider, intellektuelle menn går foran, med intellektuelle taler.

⁷¹ Men når dere ser en Guds mann, så er han vanligvis ute bakgaten et sted, stående på gaten, eller i en liten bygning, og forkynner det uforfalskede Jesu Kristi Evangelium. Det er mannen som Gud sender, broder, som legger øksen ved roten av treet, og forkynner Evangeliet uansett hva folk tenker om det. (Han) står alene!

⁷² »Hva dro dere ut for å se, en mann med en stor utdanning? Sannelig ikke, han hadde ingen. Han dro inn i ødemarken i ni års alderen. Han kom ut i en alder av tretti år.

⁷³ Han forkynte omvendelse! Refset Fariseerne! Hvorfor gjorde han det? Han kunne ikke hjelpe for hva han var. Elias' Ånd var på ham. Han kunne ikke hjelpe for de klær han gikk med. Dette var hans natur. Han kunne ikke hjelpe for at han forkynte om kvinner som løp løs, for Elias' Ånd var på ham. Han var hva han var. Han fortalte Herodias, han fortalte henne rett i ansiktet. Han fortalte folket hva han tenkte. Han kunne ikke hjelpe for det. Det var hans salvelse. Han var Elias.

⁷⁴ Så om en mann eller en kvinne...Din salvelse forteller (om) deg. Hva enn din ånd er, beveger deg. Du er motivert av en ånd. Og hvis Jesu Kristi Ånd er på den Kristne, den troende, da er det ikke noe rart at han er en underlig person. Der er Noe som beveger seg i ham. Guds kall er i ham. Kristi Ånd motiverer ham, og han må bevege seg slik som Ånden beveger ham.

⁷⁵ Kunne dere innbille dere å se Johannes gå ned der og si, »Å, *det* er all right. *Dette* er all right.» Så lenge som Elias' Ånd var på ham, så oppførte han seg som Elias.

⁷⁶ Når dere tar disse menneskene som går nå, som setter i gang, og sier, »Å, jeg skal bli en Kristen,» og de begynner helt fint. Så det første, etter omtrent 6 måneder begynner de å gå tilbake. Setter i gang på *denne* måten, *den* måten. Man kan fortelle rett da at salvelsen forlater dem. For så lenge som Kristi Ånd er i deg, vil det gjøre deg Kristuslik.

⁷⁷ En masse mennesker har et galt inntrykk av Kristus. Noen tror at Kristus var en bløtfisk. Kristus var den største av alle menn. Han var en eksempelmann. Ikke bare var Han en mann, men Han var Gud-Mann. »Han var Gud med oss; Emmanuel.» Han var den mest ydmyke av alle mennesker. Men, du kan bli for ydmyk, du kan bli så ydmyk inntil djevelen vil gjøre ei dukke ut av deg. Han var ydmyk nok til å vaske disiplenes føtter. Han var tilgivende nok til å be for disse som drev naglene inn i Hans hender. Men Han var Mann nok til å flette tau og jage pengevekslerne ut av huset. (tempelet)

⁷⁸ Ja, Johannes var mann nok til å være (både) spak og ydmyk. Han var mann nok til å stå på Jordans strender. Har trengte ikke en stor synagoge

¹⁰⁸ Vil det være en som ville si, »Be for meg Broder Branham, som jeg løfter min hånd. Jeg—jeg føler nå at jeg vil ta mine hender og innvie dem til Kristus, slik at Han vil bruke meg»? Løft din hånd og si, »Be for meg.» Som du løfter din hånd, si, »Jeg vil innvie mine. Jeg vil.»

¹⁰⁹ Kanskje noen av dere Kristne ville like å si, »Jeg—jeg er klar over at jeg—jeg—jeg bare ikke har gjort de ting som jeg skulle gjøre. Jeg er klar over at jeg har vært så doven. Likevel, jeg elsker Herren Jesus. Og jeg—jeg vil at du skal be for meg, Broder Branham. Jeg vil løfte opp mine hender.» Gud velsigne dere. Det er godt.

¹¹⁰ »jeg skulle ville ha mer av Ham. Jeg—jeg elsker Ham, og jeg—jeg ønsker å møte Ham den Dagen. Og når jeg åpner opp Boken, så vil jeg ikke at Han skal si, »Vel, du satte navnet i Boken, men du gjorde ingenting.' Jeg ønsker å vinne sjeler. Jeg vil gå ut og gjøre noe.» Jeg vil be. Gud velsigne deg. Det er...Herren velsigne deg, sir.

¹¹¹ Det stemmer, mange hender, mange hender. Dere som løftet deres hender, ville det være en til rett før vi ber? Gud velsigne deg, unge dame. Gud velsigne deg, sir. Og deg over her, min broder.

¹¹² Mens jeg ber nå, og be dere også. Si, »Herre Jesus, Du—Du talte til meg her, rett hvor jeg er. Fra denne kvelden, vil jeg tjene Deg. Jeg vil gå ut, i morgen, for å vise, ikke for å vise meg selv, men jeg vil at alle skal kjenne Jesus. Jeg skal gjøre noe for Ham. Og jeg skal bringe meg selv til Deg rett nå. Og må Du tilgi meg for at jeg har vært så treg.»

¹¹³ Kanskje er du ikke en forkynner, kanskje er du ikke en Søndagsskole lærer, men gjør noe. Bare vitne noen ganger langs gaten, snakk med noen. Gå ut og syng salmer mens du arbeider blant syndere. Snakk til dem om Herren. Det er hva dere gjør. Det er alt Gud forlanger. Gjør hva enn som er i din hånd å gjøre. Gjør det.

¹¹⁴ Nå, kjære Fader, Gud, ydmykt og søtt bringer vi denne porsjon av møtet til en avslutning, bringer sæden som var sådd der ute over stedet, ved lesningen av Ordet, som Du stilte dette tilfredsstillende spørsmålet en dag, »Hva dro dere ut for å se?»

¹¹⁵ Hvorfor går folk på møter? Er det bare for å tilslutte seg en bestemt menighet eller for å komme inn i religionens sosiale rekke? Hva dro dere ut for å se? Gikk dere for å komme inn i en samfunns menighet, med i intellektuell forkynnelse? Eller gikk du for å finne fred? Gikk du for å finne Frelseren? Hva dro dere ut for å se?

¹¹⁶ Og, Fader Gud, i kveld, gjennom Ditt Ord, så har det vært minst femten mennesker her, eller mer, som løftet sine hender. Ved å komme i kveld,

alt sammen. Ingen andre var igjen for å gjøre det. Så en dag kom døden opp til døren, og tok hennes mor.

⁹⁹ Da ble alt kastet på henne, å være mor for alle disse barna. Denne stakkars lille tingen arbeidet og arbeidet, hun arbeidet til hennes hender fikk kallus. (Hornhud) Hun hadde gjort alt som hun kunne gjøre, for å være mor, for å ta sin mors plass. Til slutt arbeidet hun så hardt, og underernært også, til denne fryktelige sykdommen fikk tak i hennes lille nedbrutte legeme. Til slutt måtte hun til sengs, og hun var døende.

¹⁰⁰ Det hadde seg at det var en Søndags-skolelærer på den andre siden av landet, som kjørte opp i bilen, og gikk inn for å se til henne, og kalte henne ved navn. Og han...Sa, »Forstår du at din sydom er alvorlig?»

Og hun sa, »Jeg forstår at jeg er døende.»

¹⁰¹ Hun sa, »Jeg har nettopp snakket med legen din, og han sier at du er døende.»

Og hun sa, »Ja, det stemmer.»

¹⁰² »Vel, sa hun, »er du forberedt for dette?» Den gode lærer sa, »Er du forberedt til å møte dette?»

Og hun sa, »Å, ja. Jeg er forberedt til å møte Herren Jesus.»

¹⁰³ »Åh, sa hun, »det er veldig fint. Vel nå, hvilken denominasjon tilhører du?»

¹⁰⁴ Hun sa, »Jeg tilhører ikke noen.» Hun sa, »Jeg har arbeidet så hardt her, ingen ville hjelpe meg. Og, hun sa, »Jeg...jeg tilhører ingen denominasjon.»

¹⁰⁵ Hun sa, »Barn!» Den gode læreren sa, »Du må tilhøre en denominasjon.» Hun sa, »Hva vil du vise frem? Hvilken denominasjon du tilhører når du kommer fremfor Ham?» Sa, »Hvilken—hvilken gruppe skal du tilslutte deg med? Hvilken denominasjon kan du fortelle Ham at du tilhører? Hva kan du vise Ham?»

¹⁰⁶ Den lille damen satt der, trakk sine små hudsyke hender ut fra sengen, og sa, »Jeg vil bare vise Ham mine hender. Han vil forstå.» Jeg tror det stemmer.

¹⁰⁷ Hvis vi bare vil vise Ham, og hva vi har gjort med hva Han la i våre hender. La oss gjøre det med alt som er i oss. »Hva dro dere ut for å se?» Hva vil Han se i deg når du møter Ham den dagen, dersom du ikke har noe å vise Ham, når alle ting er nærværende for å vise Ham. Tenk på det, mens vi ber.

La oss bøye våre hoder.

eller et sted for å (kunne) forkynne. Han var ydmyk. Han kunne ta den blå himmel. Han var ydmyk nok så han ikke kalte på, (forlangte) av folket, til å ha så mye penger, for å være pastor i deres menighet.

⁷⁹ Han levde av vill honning og gresshopper. I det landet hermetiserer de dem. De er store, lange gresshopper; de sylter dem, røker dem, på forskjellige måter, for å spise dem. Det er hva han levde på. Og hans kledning var et stykke fåreskinn pakket rundt ham.

⁸⁰ Jesus sa, »Hva dro dere ut for å se? Hva gikk dere for å se? En person som ville gi etter for Fariseerne; et strå som svaier ved enhver vind? Som dro inn med Sadduseere da de kom inn? En dag er han *dette*, og den andre dagen er han *det*»? Han sa, »Dere så ikke noe slikt.» Han sa, »Dro dere for å se noen som var fint kledd? Nei. En intellektuell? Nei. Hva dro dere ut for å se?»

⁸¹ Han sa, »Gå og vis Johannes hva som skjer her. Den lamme går. Den blinde ser. Den døve hører. De døde står opp, og Evangeliet forkynnes til de fattige. Velsignet er den som ikke tar anstøt av Meg.» Du verden! Dette var tegnet på Messias. Det var tegnet for å vise Ham.

⁸² Det er tegnet at den sanne hellighets menigheten i dag, så mye som de faller, så er det fortsatt merket på Jesu Kristi kall. Menn og kvinner som står for det uforfalskede Evangelium, frelse for sjelen, til de fattige, til de trengende. Ikke en aristokratisk gjeng som er kledd (så fint) i deres kirker at den fattige føler seg utenfor, men en ydmyk flokk med mennesker. Det er hvor Evangeliet blir forkynt. De syke vil bli friske. De ber for de syke. Gud stadfester deres tjeneste med tegn og undere. Det er hvor Evangeliet blir forkynt til de fattige. »Gå og vis Johannes disse ting.» Du verden!

⁸³ Hvordan Gud tok den mannen uten noe utdanning; Han tok den mannen som ikke hadde noen dress eller klær å gå med; Han tok den mannen som ikke hadde en kappe å legge over sine skuldre; en mann som ikke hadde et sted å legge sitt hode; en mann som ikke hadde hatt et skikkelig måltid med mat å sette seg ned med; og (Gud) rystet nasjonene med ham.

⁸⁴ Halleluja! Nåde! Når jeg tenker på det, så vekker det meg til noe. Må vi gjøre? Jeg sa til min hustru her forleden, »Kjære, jeg er femti år gammel. Jeg kan ikke være her så mye lenger.»

⁸⁵ Så dro jeg ut. Jeg sto der i skogene. Jeg dro ut for å jakte. Jeg sto der i skogen en liten stund. Jeg tenkte på dette, »Femti år gammel. Hva er i veien?»

⁸⁶ Da var det Noe som sa til meg, »Gud kunne trene deg i femti år, for å gjøre femti minutters gjerning.» Hva enn opplæringen har vært, så vet Gud hva Han gjør. Han trente Moses i åtti år, for å få førti års tjeneste ut av ham. Gud trener Sitt folk. Gud trener Sin Menighet. Om vi bare var villig til å la Gud få

Sin vei, og å...å gjøre de ting som er rett. Om vi bare var villige til å underkaste oss selv til Ham, det er tingen å gjøre.

⁸⁷ Gud tar de enkle tingene. Noen ganger kan det hende dere tenker at dere er i mindretall her. Mindretall, Gud er vanligvis i mindretall. Men, broder, når Han er rede til å bevege Seg, så ryster Han flertallet med mindretallet. Han er Gud. Han tar de enkle ting. Hvor fikk Han sakene fra til å lage verden med? Han tale og sa, »La det bli,» og det var.

⁸⁸ Han tok en forkynner uten en utdanning, som var oppvokst i ødemarken på gresshopper og honning, med nesten ikke på seg, foruten et stykke fåreskinn, og rystet regionene. Og hans navn er i dag udødelig. »Hva dro dere ut for å se?» Gud tar enkle ting.

⁸⁹ Han tok en mann, en gang, som nesten ikke kjente til sin ABC. Han tok en mann når ett tusen Filistere løp på ham. Og han grep et kjevebein fra et esel, et enkelt kjevebein fra et esels munn, og slo ett tusen bevæpnede menn. Å, dette er vår Gud, som rir på de høye bølger. Et kjevebein fra et esel, og drepte tusen menn.

⁹⁰ Denne samme Gud, en gang, da en storskryter av en Filister sto på den andre siden av elven, og trosset Israels hær, og Gud tok en liten skranglete utseende gutt med en enkel slynge i sin hånd. Å Gud! En slynge; en streng med...krokett til et...et stykke lær. En liten slynge, en enkel ting som det, og drepte en kjempe, og slo deres hær.

⁹¹ Gud tar enkle ting. Det skal ikke store ting til. Det trengs enkle ting som brukes riktig. Alt i alt er det ikke enkle ting, men det er nødt for å brukes riktig. Enhver mann som bodde i ødemarken var ikke en Johannes. Enhver mann som bar på ei slynge var ikke David. Enhver mann som plukket opp et asens kjevebein var ikke en Samson. Men når det er brukt i salvede hender på en Guds tjener!

⁹² Moses trosset Israels hærer...eller Egypts hærer, med en tørr kjepp i sin hånd. Amen. Moses, en dag en feiging, med Gersam og Sippora, bak ørkenen. Når han en gang var salvet, fra den brennende busk, med en tørr kjepp i sin hånd, hustruen sittende på et esel, og barnet på hennes hofte; åtti år gammel, (Moses) og kinnskjegget blåste, han dro ned til Egypt og tok over. Enkelt, en gammel mann, åtti år gammel, med en tørr hyrdestav i sin hånd, og trosset hele verdens hærer, og seiret, kom ut.

⁹³ Det spørres på hva du gjør. Dere har ydmykheten her. Dere har Evangeliet her i Utica. Dere kan være, som jeg sa, i mindretall. Men hva kom dere for å høre her? Kom dere bare for å si, »Jeg går på møter.» Kom dere bare for å høre vår nådige broder? Alt det er godt. Men la oss gjøre noe mer enn

det. La oss komme for å ta Kristus. [Broder Branham klapper en gang med sine hender – Ed.] La oss komme, og gå herfra i kveld med Ham. La oss dra ut og trosse alt som er galt, hugge det bort. Kjevebein, hva enn som er i din hånd, sloss med det. Gud brukte enkle ting, med salvede hender. Dere har enkelt arbeide; en enkel by; et enkelt lite folk; en enkel liten menighet. Et enkelt Evangelium, men Det er salvet. Gud så...

⁹⁴ Den store og mektige Jehova som tordnet der borte, som gjorde stjerner og solsystemer, som skapte jorden ut av ting som ikke er synlige, talte den inn til eksistens, men, da Han kom for å besøke menneskeheten, så kom Han ikke ned i gyldne vogner. Men Han valgte å komme til en...en liten stall på åssiden, og Hans fødsel var i en kvegkrybbe. Enkle ting, men i fra den krybben kom Emmanuel. Hva dro dere ut for å se? Hva rammer verden i dag? Hva er det største visittkort i Amerika? Hva er det største visittkort i verden. Hva er den største ting i alle tidsaldre og all tid? Det er Livet og Ånden til en baby som var født i en krybbe, i en stall på en åsside.

⁹⁵ Enkle ting! Enkle ting! Det er plassert i din hånd, menighet. Ta Salvelsen og bruk Den riktig. Han kunne være ...alle barn...En masse barn har blitt født i staller. Masse barn kan ha blitt født i krybber. Men det er måten som du, hva du gjør med Det.

⁹⁶ Mange folk har hørt Evangeliet forkynt. Graham har brødre som har hørt Evangeliet forkynt. Jeg har brødre som har hørt Evangeliet forkynt. Han har brødre, og andre har brødre. Men det er hva du gjør med Det. Gjør det. Det er din...

⁹⁷ Vi sitter rundt og diskuterer våre denominasjoner, hvilken menighet vi skulle tilhøre, hvilket samfunn. Det er ikke hva Gud sendte mennesket å høre på. Gud sender Evangeliet til Sitt utvalgte folk, for å høre Det. »Evangeliet blir forkynt for de fattige.»

⁹⁸ Her for en tid siden, i staten Kentucky, oppe i fjellene, som fortellingen er, om en liten, kjær mor, med ti barn, som lå døende med den grusomme sykdommen Tuberkulose. Å, hun hadde hatt doktor og gjort alt som hun visste å gjøre, men basillen tok livet av henne. Den tok henne. Snart skulle hun dø. Av disse ti barna, selvfølgelig elsket hun dem, men det var ingen av dem foruten en som ville arbeide. Ingen av dem ville hjelpe henne. Hun lå for døden. Hun holdt sengen. Hun kunne ikke komme seg opp mer. Denne ene lille piken, hun tok seg av all vaskingen, mens hennes søstre travet av sted, over til naboene, for å leke. Og hun kokte for resten av dem. De var hjemme ved mattid, men da tiden for oppvasken kom, av sted for de. Hun måtte gjøre